

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1589/06
08.11.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у парници тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог ББ, чији је пуномоћник БА, адвокат, ради предаје поседа, накнаде штете и раскида уговора о поклону, вредност спора 300.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж. 69/06 од 09.03.2006. године, у седници одржаној 08.11.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Сомбору Гж. 69/06 од 09.03.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Делимичном пресудом Општинског суда у Апатину П. 468/01 од 06.06.2005. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу преда у посед некретнину из ЗКУЛ бр. аа КО ВВ парц. бр. вв њива и ливада "ГГ" пов. 57 ари, 54 м² и парц. бр. гг њива и ливада "ГГ" у пов. од 57 ари 04 м², у року од 15 дана, ради успоставе пуног права доживотног уживања тужиоца. Ставом другим изреке забрањено је туженом да тужиоца спречава и смета у вршењу његовог права доживотног уживања на некретнинама из става првог изреке. Ставом трећим изреке одлучено је да ће се о тужбеном захтеву тужиоца ради поништаја уговора о поклону и накнаде штете, као и о захтеву за накнаду трошкова поступка одлучити накнадно. Ставом четвртим изреке одбијен је предлог туженог за прекид поступка по жалби ради предаје у посед описаних некретнина ради успоставе права доживотног уживања тужиоца, а до правноснажног окончања поступка који се води код тог суда под бр. П. 41/02 по тужби тужиоца ББ против тужених АА и ДД ради утврђења.

Пресудом Окружног суда у Сомбору Гж. 69/06 од 09.03.2006. године жалба туженог је одбијена и наведена првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. ЗПП ("Сл. гласник РС", бр. 125/04), Врховни суд је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда поступка из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизији указује, јер пресуда има разлоге о одлучним чињеницама који су јасни и непротивуречни.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су 15.12.1998. године закључиле уговор о поклону. Тужилац је, као поклонодавац, наведеним уговором поклонио туженом, као поклонопримцу, некретнине (које по својој природи представљају воћњак) с тим што је на тим некретнинама задржао право доживотног уживања. Некретнине су уписане у ЗКУЛ бр. аа КО ВВ. Тужени је уписан као власник 1/1 дела на некретнинама, док је право доживотног уживања уписано у корист тужиоца. Тужилац је све до јесени 2001. године био у њиховом поседу, када је тужени без одобрења и дозволе тужиоца почео да их обрађује и убира плодове и да тужиоцу не дозвољава приступ, те га тако онемогућава и омета у вршењу личне службености права доживотног уживања.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су обавезали туженог да тужиоцу ради успостављања пуног права доживотног уживања преда у посед означене непокретности уз забрану туженом да тужиоца даље спречава и смета у вршењу његовог права.

Наиме, плодуживање је лична службеност и подразумева најпотпуније искоришћавање туђе покретне или непокретне ствари, без повреде њене суштине. Тужилац, као титулар овог права, овлашћен је да ствар држи, употребљава и прибира плодове. Тужени, као власник непокретности је у обавези је да не омета плодуживаоца у вршењу његових конституисаних права на наведеним непокретностима.

Одредбом члана 81. Закона о основама својинско-правних односа ("Сл. лист СФРЈ", бр. 6/80...) предвиђено

је да се независно од спора због сметања државине (члан 77. Закона), може тражити судска заштита државине по основу права на државину. Тужилац, као носилац права личне службености плодуживања на непокретностима, овлашћен је да по основу права на државину тражи судску заштиту, у складу са цитираним правилником, а тужени је као власник непокретности дужан да их преда тужиоцу и омогући му несметано коришћење и убирање плодова, уз обавезу да се уздржи од сваког даљег сметања и спречавања тужиоца у вршењу његовог конституисаног права плодуживања. Дакле, у конкретном случају се не ради о спору због сметања државине, већ о заштити државине, по основу јачег права на државину. Ово стога што је тужилац непосредни држалац ствари и његово право делује према свима, па и према туженом, као власнику ствари. Судска заштита по основу права на државину може се тражити у свако доба, независно од преклузивних рокова за тражење судске заштите због сметања државине. Из наведених разлога, неосновани су наводи ревизије да је тужба неуредна, јер се из тужбеног захтева не види да ли се ради о предаји државине, или о сметању државине, те да је тужба неблаговремена.

На основу члана 405. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дц